

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Originvm Monasticarvm Libri IV.

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1620

Cap. XII. Ordo B. Mariæ de Annuntiatione, qui Annuntiarum virginum
vulgò dicitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11249

CAPV T XII.

*Ordo B. Mariæ de Annuntiatione,
qui Annuntiarum Virgi-
num vulgò dici-
tur.*

ORDO beatæ Mariæ semper Virginis pri-
mum institutus fuit in Gallia à beata
Ioanna, filia Ludouici XI. sorore Caroli
VIII. eademque coniuge Ludouici XII.
Regum Galliæ. Cui quidem Ludouico cum
diu ante regnum nupsisset, Duci adhuc Au-
relianensi, is Carolo absque liberis defuncto,
in regno successit, suafu aulicorum proce-
rum & suo ambitu, ne Britannia Aremoricæ
Ducatus abalienaretur, Annam eius prouin-
cia hæredem & Caroli viduam duxit vxo-
rem, Ioannâ dimissâ. Causa diuortij me-
tus præferebatur, & quòd non spontè eam
duxisset, sed compellente patre virginis Lu-
douico XI. Rege, quodq; illius ad eò corpus nun-
quam attigisset. Neque Ioanna se opposuit, sed
libens ad alterius æternique Regis cultum se
conuertit, etsi non deessent cum sacri, tum
profani ordinis proceres plurimi, qui Regis
factum liberè damnarent. Fuit inter alios Ioannes
Ioannes Standonus patria Mechliniensis, Do-
ctor Theologus Parisiensis, qui qua erat con-
cus.

Q

stan-

stantia ac libertate, Regem acriter corripuit. Quapropter exilio mulctatus, in Belgium redijt, & Standonicum Louanij Collegium, alterumq; Mechliniæ in patria instituit. Fuit & *Thomas VVarnetus*, Standonci discipulus, idemque Ecclesiastes egregius, qui pariter in exilium pulsus Valentianis in Hannonia Gymnasium erudiendæ iuuentuti excitauit. Fuere & alij Lutetiæ Theologi, qui Ioannæ causam fortiter tuerentur.

Ipsa tamen, vt dixi, non se opposuit, & læta se Deo totam dicauit consecrauitque; ac mente quidem tranquilla, quod *Alexandrum VI.* Pontificem Maxim. indulgisse, atq; vt loquitur, dispensasse intellexisset. Ducatū porro Bituricensem dono à Rege acceperat, cuius se fructibus, Bituricēsi in vrbe agens, tolerauit, & alia pijs vsibus impendit. Instituit autē sacrum hunc ordinem in honorem cultumq; *Deip. Virginis*, quæ diplomate an. Christi M. D. L. 1501. dato *Alexander VI.* Pontifex Max. primū confirmauit, procurante R. P. *Gilberto Nicolo*, ordinis S. Francisci monacho, qui postea *Gabriel Maria* est nuncupatus, fauenteque in primis *Ioanne Baptista Ferrario*, Episcopo & Cardinale Mutinensi, eiusdem Pontificis, vt vocant, *Datario*.

Post *Alexandrum Iulius II.* anno M. D. VI. deinde *Leo X.* anno M. D. XVII. idem institutum adprobarunt, & priuilegijs stabiluerunt. Vniuersa porro virginum An-

nuntiatarum regula decem capitibus constat, quæ decem primarias Deiparæ Virtutes, in Euangelijs expressas, ob oculos ipsis proponunt imitandas: nimirum *castitatem, prudentiam, fidem, humilitatem, veritatem, deuotionem, obedientiam, paupertatem, patientiam, pietatem seu misericordiam, & compassionem siue dolorem*: vt vocibus apud pios notis vtamur. Itaque non ex Basilij, Augustini, Benedicti, Francisci aut alterius Sancti Patris præscripto, sed ex ipsis, vt dixi, verbis euangelicis huius ordinis regula est concinnata. Quod contra vulgi errorem semel monuisse suffecerit. Præsumunt tamen passim monialibus Annuntiatis Sodales Franciscani, quos nuncupant Obseruantes. Sic enim Beata *Ioanna* fundatrix voluit siue iussit, monitu, vt scribunt, diuino; & Pontifices exinde Romani id ratum esse voluerunt. Vtuntur autem Annuntiatae moniales veste talari leucohæa seu grisea, vt vulgus loquitur; in testimonium vitæ pœnitentis, quam profitentur. Chlamydem verò prorsus candidam, ex humeris in pedes definentem, & velum nigrum in capite gestant: ornantur insuper scapulari, vt vocant, rubro, in formam crucis ante pectus adaptato, memoriæ passionis Dominicæ affiduè in mentem reuocandæ. Quod ad victum attinet, carnibus quidem vescuntur, sed non

De ijs ex-
stat libel-
lus Fr.
Aria,
Soc. Iesu
Theologi.

nisi Dominicis diebus, itemque ferijs tertia & quinta, idque non nisi semel in die; nisi aliud fortasse valetudo postulet. Ceterum toto vitæ cursu sanctissimè transacto B. *Ioanna* ferè quadragenaria Biturigis in Domino obdormiuit pridie Nonas Februarij, anno salutis millesimo quingentesimo quinto, vt Christianus Massæus, qui illo æuo vixit, disertè in Chronicis testatur. Addit idem, ad huius sanctæ mulieris sepulchrum multa miracula cælitus facta memorari. A viris porrò fide dignis certò accepimus, hodieque ad eius tumulum, quamquam ab impijs Calviniani dogmatis sectatoribus violatum (vt in busta cineresque Diuorum passim per Galliam crudeliter sæuierunt) frequenter piorum hominum concursus fieri, cereos accendi, dona vota que offerri, & miracula non rarò patrarì. Meritò itaque virgines Annuntiatæ Bituricenses fundatricis suæ memoriam quotannis, ipso obitus die, his verbis renouant: *Obijt inelyta & meritis plena Ioanna de Francia, illustrissima quondam Regis filia, & soror alterius, videlicet Caroli octaui, que viro soluta castè viuens, mundo orbata, & diuinis ac sacris addita, totius ordinis sacrorum beneplacitorum Euangelicorum fundatrix & reatrix exstitit pientissima. Cuius sacrum pignus Biturigis honorificè sepelitur, miraculis clarens, porrò nunc in cælis laureata perpetuò cum beatis Deo fruitur, die 4. Februarij defuncta, anno Domini millesimo quingentesimo quarto.*

N
 nã a
 ta f
 Gall
 Alio
 à Ka
 am
 grap
 anna
 qui v
 thun
 conf
 tum

 I

 P
 do,
 boit
 dem
 lian
 obi
 I
 vir
 iur

Notet hic Lector, obitum Beatæ Ioannæ ad annum Christi M. D. IV. referri, iuxta stilum seu calculum veterem Ecclesiæ Gallicanæ, annum à Paschate inchoantis. Alioqui iuxta stilum Romanum, annum à Kalendis Ianuarijs ordientem, constat eam M. D. V. obiisse, vt ex Massæo Chronographo commemorauimus. Plura de B. Ioannæ pijsimæ heroinæ vita rebusque gestis qui volet, Nicolai Gazæi, Annuntiatorum Bethuniæ Præfecti, libellum sermone Gallico conscriptum, typisq; apud Atrebates euulgatum consulat.

*De Cœnobij ordinis B. Maria, seu
Virginum Annuntiatorum
in Francia & Belgio.*

Primum vt dixi huius instituti monasterium B. Ioanna in vrbe Bituricensi anno Christi millesimo quingentesimo secundo, ære suo ædificare cœpit. Georgius Amboisius, Archiepiscopus Rotomagensis, idemque Cardinalis & Apostolicus per Galliam Legatus, eius loci Basilicam demum post obitum B. Ioannæ consecrauit.

II. Secundum huius ordinis cœnobium vir nobilissimus Ludouicus Amboisius, Albiensium Dominus, in vrbe sua Albiensi, post obitum

bitum Beatae Ioannae, circa annū, ut arbitror, millesimum quingentesimum octauum, exaedicauit, virginibus octo Biturigis Albiam euocatis. Voluit nimirum vir pius auunculi sui recens defuncti Albiensium desiderio satisfacere, qui id ipsum, si vita superuisset, per se praestitisset.

3.
Bruges.

III. Florebant id temporis Brugae Flandrorum non mercatu solum, sed & Religione. Itaque tertium apud Brugas monasterium à Margarita Maximiliani I. Imperat. filia & Caroli V. Imp. amita anno millesimo quingentesimo decimo octauo est constitutum, Virginibus octo è Bituricensi cœnobio aduocatis: ut libro de politia ciuitatis Brugensis Iudocus Damhouderius fusè commemorat.

4.
Bethune.

IV. Bethuniense in Artesia monasterium, quod ut olim, sic & hodie nobilissimas habet virgines, Isabella Luceburgensis, Espinoy Princeps aedificandum curauit, & Franciscus Melunus Teruanæ in Morinis Episcopus, anno millesimo quingentesimo decimo septimo dedicauit. Tumulus Isabellæ marmoreus ibidem uisitur.

5.
*Rhodes
en France.*

V. Cœnobium Ruthenæ in regno Galliae est institutum, in quo R. P. Gabriel Maria millesimo quingentesimo tricesimo obiit, & quiescit.

VI. Sexto circiter lapide ab urbe Parisiensi.

VII.

Bourde-
*aux.**Louain.*

VII. Burdigalæ in Gallia.

VIII. In Hispania.

IX. Nonum cœnobium Louanij suo ære condidit, anno millesimo quingentesimo tricesimo, nobilissima matrona *Maria Hamalia*, Guilielmi Croij Marchionis Arschotani, & Ceruiensis in Hannonia toparchæ vidua; sex monialibus, quæ alijs regimen & exemplum essent, Brugis Flandrorum euocatis. Quibus mox nouellæ quattuordecim sese virgines iunxere, sicque primitus viginti sacro monasterij septo sunt inclusæ. Hodie numerus penè quadruplo est auctior. Ceterum pia eadem matrona Hamalia, cum marito suo ad muros vrbis Louaniensis insigne Cœlestinorum Sodalium monasterium arcemque vicinam Heuriensem curauit ædificandam.

IO.

Mont-
pellier.

II.

En Berry

X. Monasterium exstructum est apud Montem Pessulanum in Gallia.

XI. In Ducatu Bituricensi, & alia alibi plurima Huius porro instituti monialium binæ velut colonix anno salutis millesimo sexcentesimo octauo Louanio sunt deductæ, Antuerpiam vna Niuellas (quod est Brabantix opidum diœcesis Namurcensis) altera, R. P. Henrico Sedulio, Franciscanorum sodaliũ in Germania inferiore Ministro Prouinciali in primis procurante.

Anuers.

Antuerpiensis quidem monasterij fundandi ea potissimum causa fuit, quod

Q 4

vir-

virgines plurimæ Antuerpienses Louanium cum amplissima dote se conferrent, huic instituto amplectendo; adeo ut locus non sufficeret. Quas quidem in vrbe patria, ac monasterio velut domestico retinere fatius visum fuit Reuer.^{mo} Domino patruo nostro *Ioanni Miræo*, tunc Antuerpiensium Episcopo, eiusque vrbis Senatui. Primum porrò templi lapidem fundamentalem, anno millesimo sexcentesimo decimoquinto, Serenissimi Belgarum Principes *Albertus & Isabella Clara Eugenia* posuerunt.

Niuelle.

Niuellense monasterium debet plurimum illustri Nobilium virginum Canoniarum collegio, quod in ea vrbe fundauit *B. Itta*, Pipini I. cognomento Landensis vxor, primâ Abbatissâ constitutâ *S. Gertrudæ* filiâ.

*Rurmo-
de.
Mae-
stricht
Douay.
Brussel-
les.*

Subsequentibus annis fundata sunt & alia huius ordinis cœnobîa apud Belgas, ut *Rurmo-
munden*se in Geldriæ Ducatus metropoli, *Trar-
iectense* ad Mosam fluuium, *Duacense* in Flandriæ Comitatu, & *Bruxellense* in Brabantia.

Bruxellensis cœnobij inchoandi primarius auctor fuit R. P. *Andreas Sotus*, ordinis *D. Francisci* de obseruantia eximium lumen, & *Ser. mæ Isabellæ Hispaniarum Infanti* à sacris Confessionibus, cuius in primis aliorumque PP. Franciscanorum hortatu plurimæ virgines nobiles eo se loci, velut ad salutis portum receperunt.

Ser.

Sér.^{mi} Principes nostri, quos suprà nomi-
 nauī, pro singulari suo erga religiosos cœtus
 affectu insignem fontem in monasterium
 istud, quanquam alto loco situm, ex vicino
 suo ferarum viuariò, anno millesimo sex-
 centesimo decimo octauo deriuarunt.

CAPVT XIII.

Ordo Eremitarum S. Augustini.

Institutus est hic ordo à S. Augustino, in
 eremo, non procul à Tagasta, vrbe Afri-
 cæ, anno Christi 388. aut sequenti, & confir-
 matus ab Innocentio I. Papa circa annum
 402. Deinde à Leone I. Item ab Innocentio
 III. & IV. Alexandro item I V. & alijs Pon-
 tificibus. Ex ijs tres posteriores non solum
 hunc Ordinem approbarunt, sed diuersas et-
 iam Congregationes regulæ Augustinianæ
 (vt S. Guilielmi. B. Ioannis Boni, Fœniten-
 tiæ Iesu Christi seu Saccitarum, item de Bri-
 tannis & alias) sub vno capite seu Præfecto Ge-
 nerali vnierunt. Vnde & festum *Reunionis* o-
 lim quotannis 5. die Iunij celebrari solet. De
 ijs fusè S. Antoninus p. 3. t. 4. Onuphrius an.
 1255. Genebrardus in Alexandro III. & Cor-
 nelius Lancilottus in vita S. Augustini, lib. 2.
 cap. 12. & consequentibus.

Est autem hic Ordo per totam terrarum
 orbem diffusus, varias in prouincias parti-
 tus,